

73. Eam autem Articulus hic noster, breviter quidem, at sufficienter his verbis comprehendit: Docent Ecclesiæ nostræ, quod justificentur homines gratis propter Christum, per fidem, cum credunt, se in gratiam recipi, & peccata remitti, propter Christum, qui sua morte pro nostris peccatis satisfecit. Hanc fidem imputat D E V S pro iusticia coram ipso. Rom. 3. & 4.

74. Fusiùs & pleniùs hoc ipsum explicat Articulus vicesimus, eo planè sensu, quem nunc expediemus.

75. Est verò prius attendenda insignis Romanensium Sophistica, qua non usum scripturæ Canonicum; sed Grammaticæ ductum, in re maximè sacra secuti, Iustificandi verbo, cum affingunt sensum; ut significet, infuso habitu, ex iniusto iultum facere.

76. Vnde bella illa definitio est nata, quod iustificatio sit motus mentis, quo moveatur à DEO, à statu peccati, in statum iustitiae. Thom. part. 2. q. 113. art. 5. Cens. Colon. pag. 140. & 141.

77. Stolidum hoc figmentum scriptura prorsus explodit, quæ nullibi hanc significationem verbi iustificandi admittit, si vel universa testimonia, quæ verbi hujus notationem habent, in succum ac sanguinem converteris: Sed forensem ejus significationem passim innuit: Vnde etiam de judicij.